

Der er i betænkning nr. 1394 nogle præciseringer og nogle synspunkter om, hvad begrundelsen er for, at man i en valgkamp ikke kan bruge embedsmænd på samme måde som ellers i forbindelse med sager. Her vil jeg godt understrege, at det er vores opfattelse, at det ikke kun er i forbindelse med folketingsvalgkampe, at det er vigtigt at få præciseret tingene. Det er også i forbindelse med folkeafstemninger, og det er selvfølgelig i det hele taget i forbindelse med ministrenes brug af embedsmænd i det daglige arbejde, at det er vigtigt at få det præciseret.

I den forbindelse synes jeg også, det er vigtigt at få frem, at der er tale om, at der er sket ændringer. Der er tale om ændringer over tid, som for alvor tog fart i 1990'erne, men de tog deres begyndelse allerede i 1970'erne og fik lidt mere fat i 1980'erne. Og i forhold til spørgsmålet om folkeafstemninger så tror jeg også, at man kan se, der er en klar forskel på det, der var tale om i 1972, og det, der var tale om ved sidste folkeafstemning; der er en klar forskel på, hvad embedsmænd blev brugt til.

Der har været fremdraget en række ting, hvorom man kan sige, at det var noget, som blev anvendt denne gang, og som ikke er det, vi normalt anvender. Der er nævnt pjecen, som Økonomiministeriet udsendte. Og jeg vil også nævne, at der i forbindelse med debatten om Vismandsrapporten kom kommentarer fra to departementschefer. Jeg er helt sikker på, at kommentarer fra departementschefer var ikke noget, vi så i 1972 og nok heller ikke i 1982. Så på den måde har der været et skred.

Det er meget vigtigt, at man i forbindelse med disse rapporter, som kommer fra ministeriet, og som jo kommer i en meget lind strøm, er opmærksom på den integritet, som disse rapporter gerne skulle være omgærdet med. Det er også derfor, at vi lægger meget afgørende vægt på, at vi fortsat får rapporter fra andre og mere uafhængige institutter som Transportrådet og Det Økonomiske Råd.

Så er der spørgsmålet om, hvordan vi skal slutte denne her debat. Og her er det jo sådan, at en række partier har sagt, at de gerne vil have, at vi vedtager et eller andet. Så er der også nogle, der siger, at det ikke er nødvendigt, at der bliver vedtaget noget. Det er sådan set det, der altid er regeringens særlige kendetegn, nemlig at man helst ikke vil have vedtaget noget.

Det, vi mener er vigtigt at få vedtaget noget om, er, at vi får nogle præciseringer af, hvad det er, der kan ske i forhold til at bruge embeds-

mændene i valgkampe – de er nogenlunde præcise – ved folkeafstemninger og så i det hele taget i det almindelige, daglige arbejde. Derfor skal jeg på SF's vegne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer,

- at der er sket en forøgelse i embedsværkets medvirken i aktiviteter, der tidligere er blevet varetaget af de politiske partier,
 - at embedsmænds medvirken ved opgaver, der snarere er partipolitiske, er undergravende for embedsmændenes troværdighed,
 - at opmærksomheden i denne forbindelse særlig skal rettes imod embedsværkets arbejde i forbindelse med valgkampe,
- opfordrer Folketinget regeringen til at præcisere grænserne for, hvad ministre bør bruge embedsværket til, så embedsmænds troværdighed ikke lider overlast.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 38).

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se foran). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

I Dansk Folkeparti er vi naturligvis meget tilfredse med, at vi får den her debat i dag. Vi mener, at der klart er behov for en afklaring af embedsmændenes rolle i det politiske system og i særdeleshed efter den måde, regeringen agerer på i forhold til sine embedsmænd. Forespørgselsdebatten følger også godt op på de spørgsmål, jeg har rejst i spørgetiden i november og december om samme emne.

Specielt eurovalgkampen tilbage i september måned gav et udgangspunkt for at få en debat om de her ting. Regeringen havde travlt med at udgive pjecer for at fortælle om euroens lyksaligheder. De pjecer og publikationer, som regeringen kom med, var markant ensidige og havde alene til formål at tegne et billede af, hvorfor et nej ikke kunne vælges af befolkningen. Det var en direkte valgkamp, hvor regeringspartierne var en part, men hvor de brugte regeringens embedsapparat i deres kamp for at tjene partipolitiske synspunkter.

Den største debat havde vi naturligvis om den pjece med Lise Nørgaard, der tilfældigvis kom samtidig med en stor annoncekampagne,